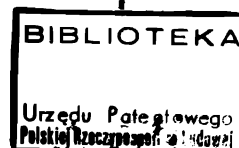

12 czerwca 1930 r.

F16L 59/10

2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 11846.

Aleksander Rączkowski
(Poznań, Polska).

KL 47 f 27.

47 f 1, 59/10

Złącze do otulin przewodów parowych.

Zgłoszono 1 lutego 1929 r.

Udzielono 27 marca 1930 r.

W przewodach parowych, które w celu zapobieżenia stratom wskutek promieniowania ciepła są otulane warstwą izolacyjną, mianowicie w przewodach względnie długich, otulina często się rozrywa wskutek wydłużania się przewodów pod działaniem zmiennych temperatur, panujących w przewodach. Wada powyższa uwydatnia się szczególnie przy stosowaniu pary o wysokiej temperaturze, względnie wysokich ciśnieniach. Wskutek rozerwania się otuliny powstają szczeliny, które, oczywiście, znacznie zmniejszają jej wartość izolacyjną. Oprócz tego zawarta w atmosferze wilgoć działa na niechronione w powstałych szczelinach przewody, które stopniowo rdzewieją, przez co zmniejsza się ich wytrzymałość.

Wynalazek niniejszy dotyczy złącza do otulin przewodów parowych, które zapobiega ich rozrywaniu się. Otulinę przewodu wycina się w odpowiednich miejscach na długość około 50 mm i w powstałym otworze umieszcza warstwę kompensacyjną, składającą się z plecionych sznurów z włókien azbestowych, korkowych, względnie nici szklanych. Powyższą warstwę kompensacyjną otacza się osłoną z blachy.

Przedmiot wynalazku uwidoczniono na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia krzywkę, zaopatrzoną w złącze kompensacyjne, wykonane według wynalazku, w przekroju podłużnym, a fig. 2 — przewód prosty, zaopatrzony w takież złącze, również w przekroju podłużnym.

1 oznacza przewód parowy, na którym

znajduje się otulina 2, wykonana z odpowiedniego tworzywa. Pośrodku zagięcia krzywki otulina 2 jest wycięta na długości około 40—50 mm, przez co przewód 1 zostaje całkowicie огоłочony. Na огоłочoną część przewodu jest nawinięty sznur z włókien azbestowych 3, wypełniający całkowicie przerwę w otulinie i przykryty odpowiednio umocowaną osłoną blaszaną 4.

Fig. 2 uwidocznia przewód prosty, w którym w odpowiednim miejscu jest zastosowane złącze według wynalazku.

Przy wysokiej temperaturze przeprowadzanej pary sznur azbestowy 3 ściska się tak, że poszczególne jego zwoje stłaczają się w kierunku osi przewodu. Wydłużenie otuliny, powodowane przez wydłużanie się przewodu, zostaje w ten sposób zrównoważone spłaszczaniem się w kierunku osi przewodu poszczególnych zwojów sznura azbestowego. W odwrotnym przypadku, gdy np. przewód jest próżny i temperatura jego spada do temperatury zwykłej, poszczególne zwoje sznura azbestowego rozszerzają się w kierunku osi przewodu dzięki swej sprężystości do pierwotnej średnicy, wskutek czego unika się rozerwania otuliny.

Sznury z włókien azbestowych są sto-

sowane w razie prowadzenia przewodem pary o wysokiej temperaturze. Jeżeli zaś para posiada stosunkowo niską temperaturę, to sznury złącza wykonywa się ze śrutu korkowego, względnie nici szklanych, które również posiadają wystarczającą sprężystość.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Złącze do otulin przewodów parowych, znamienne tem, że składa się z plecionych sznurów, umieszczonych w przerwach, wyciętych w warstwie otuliny przewodu, i przykrytych osłoną blaszaną.

2. Złącze według zastrz. 1, znamienne tem, że sznury złącza są wykonane ze śrutu korkowego.

3. Złącze według zastrz. 1, znamienne tem, że sznury złącza są wykonane z nici szklanych.

4. Złącze według zastrz. 1, znamienne tem, że sznury złącza są wykonane z włókien azbestowych.

Aleksander Rączkowski.

Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

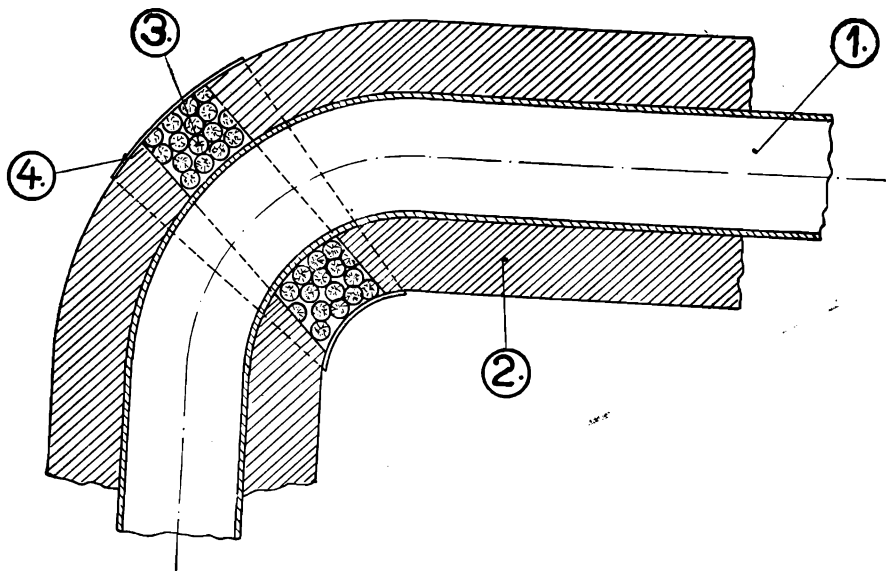

Fig. 2

